

La tria per Andreu Loncà

IMAGINATURA

“Prometheus” és ciència-ficció en què tota la forma imaginativa és magnífica. La forma argumental és més balbucejant, sense gens d’alè èpic. En podríem dir “religió a l’americana”. Una mena de recerca dels orígens fent un viatge a un planeta desconegut on habita una raça anterior que, de cop, pren vida. Evoca una confusa expedició anterior. Les habituals escenes d’animals llefiscosos plens de ventoses obscenament humides. Aliens amb tota la parafernàlia. Un excel·lent tebeo farcit de filosofia d’adolescent que encara no ha estudiat Plató, Kant, Freud o Levinàs. I potser no ho farà mai: la filosofia és una forma de literatura. La ciència-ficció és imaginatura. Es conforma a l’ull. La tripulació de la nau espacial és composta de la mateixa barreja racial i social nord-americana. El *western* espacial.

El millor paper? L’androide ambigu i maliciós –rol que representa Michel Fasbinder. El segon? La dona petita i jove, Noemi Rapace, que s’autopractica una cesària per llevar-se un d’aquells aliens. Èpica feminista.

La imaginació té unes altres lleis. Com ara, els animals imaginaris: les pors antigues de l’amígdala que afloren.

“Prometheus” deu ser una odissea cap al futur, una metafísica coixa, un neguit d’immortalitat i una falla sobre la creació i els déus, destructors i estranys. La pregunta: D’on venim? Resposta en termes imaginatius, evasius, que permetrien tota mena de paròdies.

Hi ha una bellesa en la tecnologia de la imatge i una vellesa en la tecnologia argumental. La resposta de tipus nihilista: els déus presumptament creadors són peri-

CINEMA.

Títol: Prometheus

Director: Ridley Scott

llosos i destructius –gens d’amorosos ni savis, si no és en tecnologia– converteix el film en una mena de tebeo per distreure’t mentre et vas a tallar els cabells, o mentre sobrevius a una tarda de dis-sabte d’agost.

Algunes intervencions de l’androide són bones, en especial, quan recorda la

mortalitat dels humans i quan, arterosament, s’hi rebel·la –record de “Blade Runner”. El mal hi apareix insistent, llefiscós, bavós, gelatinós com una mena de calamar maligne no gens procliu a fer cap a la feliç paella d’arròs dominical. Una família –pare, mare i dos fills– mirava la pelli al cine. S’havien assegut un parell de rengs més enllà. Quan va acabar, la filla digué: “Pare, avui dormiré al vostre llit!”. I vam riure, jo i l’acomodador, que ja havia entrat per netejar.